

(ἐν παραδ. καὶ παραμυθ.) Συνών. ἀνεμοκάπνιστος, ἀνήλιος, ἄρατος, ἄφαντος.

ἀνέχεια ἡ, σύνθηθ. ἀνέθεια Ρόδ. ἀνέθα Πόντ. (Τραπ.) ἀνόχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεχεια Λεξ. Βλαστ. ἀνοχεια Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ.) ἀνουχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοχή Εὐβ. Πελοπν. (Λακων. Οἶν.) ἀνουχή Β.Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω κατὰ τὸ φτώχεια. Ὁ τύπ. ἀνοχή ἐκ τοῦ πληθ. ἀνοχίεις. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀμαλαγία - ἀμαλαγία.

1) Ἡ στέρησις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πτωχεία, πενία σύνθηθ. : Εἶναι σὲ μεγάλη ἀνέχεια. Τὸν ἔκαμε ἡ ἀνέχεια νὰ κλέψῃ. Ἀπὸ τὴν ἀνέχεια τό'καμε σύνθηθ. Ἐφέτος ἔχουμ' ἀνοχεια Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἄσε νὰ 'χω τοῖς ἀνέχειες μου! Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Τί δὲν κάνει ἡ ἀνέχεια! (ἐπὶ τοῦ ὠθουμένου εἰς τὸ ἐγκλημα ἔνεκα τῆς πενίας) σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀνέχεια φέρνει γρίνια (ἡ πενία οἰκογενείας προκαλεῖ ψυχρότητα καὶ ἐριδας μεταξὺ τῶν μελῶν της) Αἰγιν. Συνών. *ἀνεχετία, φτώχεια. 2) Ἀφορία ἔνεκα ἀνομβρίας Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶναι ἀνοχεια 'ς τὰ γεννήματα - 'ς τὰ σπαρτά Κύμ. Ἀπὸ τὴν ἀνοχεια ὁ κόσμος ὑποφέρει αὐτόθι. Ἀνόχεια 'ς τὰ γεννήματα Αἰτωλ. Ἐχουμι ἀράδια ἀνουχειές αὐτόθι. β) Ἀνομβρία Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κί 'ς τοὺν κιρὸ 'ς ἀνοχῆς καρπᾶει αὐτὸ τοῦ χουράφ' Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνερία. 3) Ἐλλειψὶς πράγματός τινος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀνουχή 'ς τὰ κρασιὰ φέτον. Ἀνόχεια 'ς τὰ μιλήσια (ὅταν δὲν παράγουν μέλι). Ἀνουχή 'ς τοῦ πρᾶμα (ὅταν τὰ αἰγοπρόβατα πάσχουν ἀποβολάς).

***ἀνεχετία** ἡ, ἀνεθετία Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεθετίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνεδιτία Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνέχετος.

Ἀνέχεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ἀνεθετία ἐρροῦξεν ἀπάν' ἔμωιν (ἔπεσεν ἐπάνω μας) Τραπ. Χαλδ. Ἐσθραμε πολλὰ ἀνεθετιάν (ὑπεφέραμε κτλ.) αὐτόθι. Ἀσ' σὴν ἀνεθετιάν καὶ κακοπειρίαν 'ὁ μμάτῃ μ' 'κ' ἔνοιξα (δὲν ἤνοιξα) Χαλδ.

***ἀνέχετος** ἐπίθ. ἀνέθετος Πόντ. (Κερασ. Κολων. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχετος < ἔχω.

Ὁ στερούμενος τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐνδεής, πτωχὸς ἐνθ' ἀν. : Πολλὰ ἀνέθετοι εἶμες Τραπ. Συνών. ἄνεχος 1, φτώχος.

***ἀνεχεύω**, ἀνουχεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὁ καὶ ἀνουχή.

1) Γίνομαι πτωχός, πτωχύνω : Ἀνόχηρι οὐ κόσμους.

2) Περιπίπτω εἰς ἀφορίαν, δὲν παράγω : Ἀνόχησαν τὰ χουράφια μας - τὰ φασούλια μας. Κάθι χρόνου ἀνουχεύ' αὐτεῖρ' ἡ κιρασά. Ἀνουχεύ'νι κί τὰ κλαριά πουλλὰς χρονιές (δὲν παράγουν καρπούς). Οἷλ' ἀνουχιμένα εἶνι.

***ἀνεχίζω**, μετοχ. ἀνουχ'σμένους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὁ καὶ ἀνουχή, ὅθεν τὸ *ἀνουχίζω - ἀνουχ'σμένους.

Μετοχ. ὁ μὴ παράγων τι, ἄφορος, ἄγονος : Χρονιὰ ἀνουχ'σμέρ' (ἔτος ἀφορίας). Πράματα ἀνουχ'σμένα (ζῶα μὴ γεννῶντα ἢ ὑφιστάμενα ἀποβολάς).

ἀνέχομαι λόγ. κοιν. ἀνέγου Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀνέχομαι.

Ἵπομένω, ὑποφέρω τι χωρὶς νὰ διαμαρτύρωμαι

ἐνθ' ἀν. : Τὸν ἀνέχεται. Τὴν ἀνέχεται τὴν ἀτιμία τῆς κόρης της. Ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματα τοῦ παιδιοῦ του λόγ. κοιν.

ἄνεχος ἐπίθ. Μέγαρ. ἄνοχος Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων, πτωχὸς Μέγαρ. : Ὁ ἄμοιρος εἶναι ἄνεχος. Συνών. *ἀνέχετος, φτώχος. 2) Ὁ μὴ παράγων, ἀκαρποφόρητος Πελοπν. (Βασαρ.) : Οἱ ἐλαιὲς ἐφέτος εἶναι ἄνοχες, δὲν ἔχουν οὔτε σπυρί. 3) Ὁ πενιχρὸς εἰς ἀπόδοσιν Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.) : Γέννημα ἄνοχο Λακων. Οἶν.

***ἀνεχτίμωτος** ἐπίθ. ἀχτίμωτος Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχτιμωτός < *έχτιμώνω.

Ὁ ἀνυπολογίστου ἀξίας : Ἄσμ.

Μαργαριτὰρι ἀχτίμωτο κρέμεται 'ς τὸ λαιμό σου, παλληκαράκι λεύτερο κοιμάται 'ς τὸ πλευρό σου.

Θωρῶ τη μιὰ ψηλή, λιγνή, ὁμορφα στολισμένη, τὸ' ἐβάσταε 'ς τὰ χέρια της στοουνία μαργαριτὰρι, εἶχε τσαὶ 'ς τὸ τσεφάλι της ἀχτίμωτο λογάρι.

Συνών. ἀνεκτίμητος 1.

ἀνέψανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) — Λεξ. Πρω. Αἰν. ἀνόψανος Εὐβ. (Κύμ.) ἄψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) κ. ἀ. — Λεξ. Liddell - Scott (λ. ἀνέψανος).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέψανος = ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἔψην τροφοῶν.

Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος ἐνθ' ἀν. : Ἀνόψανο μαγέρεμα Κύμ. Ἀψανος φάβας Κονίστρ. Ἀψανα φασούλια Λεξ. Liddell - Scott. Συνών. ἄβραστος Α 1 γ, δυσκολόβραστος, κακόβραστος, κακόψανος, κακόψητος, ἀντίθ. βρασσερός, καλόβραστος.

ἀνεψέα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν.

Ὁσμή φαγητοῦ μὴ καλῶς ψηθέντος ἢ βρασθέντος : Τὸ φαεῖν μυρίζ' ἀνεψέαν.

ἀνέψιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέψ' Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἔψεσα ἀορ. τοῦ ρ. ψένω, δι' ὁ ἰδ. ψήνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 177.

Τὸ μὴ καλῶς ψημένον ἢ βρασμένον ἐνθ' ἀν. : Τὸ φαεῖν ἀνέψ' ἐν' Χαλδ. Ἀλικὸν κί ἀνέψ' Κρώμν. Συνών. *ἀκρανέψιν, κακέψιν. Πβ. ἄνεψος.

ἀνεψιόκας ὁ, ἰδ. ἀνεψιόκας.

ἄνεψος ἐπίθ. Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἔψω.

1) Ὁ μὴ καλῶς ψημένος ἢ βρασμένος : Ἀνεψο ἐν' τὸ φαεῖ - ἡ μαρεῖα. Ἀνεψα φασούλια. Συνών. ἀνεψωτός, ἄψητος. Πβ. ἀνέψιν. 2) Μεταφ. ἄπειρος τῆς ἐργασίας ἢ γενικῶς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

ἀνεψωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἡμιτελῶς βρασμένος ἢ ψημένος, ὁ σχεδὸν ἄψητος. Συνών. ἄνεψος 1, μισοβρασμένος (ἰδ. μισοβράζω), μισοψημένος (ἰδ. μισοψήνω).

ἀνήθικος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡθικός.

